

ILGAI LAUKTA IŠPAŽINTIS

LISA REGAN

Iš anglų kalbos vertė
Rasa Rudzevičiūtė

Sofoklis

VILNIUS, 2024

1 SKYRIUS

Siatlas, Vašingtonas

1992-ŪJŪ BIRŽELIS

Bilis žengė iš parduotuvės, ant riešo pasikabinęs maišelį, kuriame buvo dvi 500 gramų dėžutės mėtinių ledų su šokolado gabaliukais. Staiga stabtelėjo prisidegti cigaretės. Giliai įkvėpęs, pažvelgė į laikrodį. Galėtų surūkyti net dvi cigaretes, vis tiek spėtų laiku grįžti namo vakarienės. Žmonai nepatikdavo, kai jis rūkydavo.

Bilis pastebėjo prie miniveno artėjančią moterį. Ji sunkiai ėjo per automobilių stovėjimo aikštelę. Bilio žvilgsnį patraukė saulėje suspindę tos moters plaukai. Jis matė, kaip ji, apėjusi automobilį, bandė sugraibyti raktus. Gal serga, gal yra girta, gal tiesiog sena ar pamišusi, o gal ir viena, ir kita. Jai įsėdus į automobilį ir šį užvedus, Bilis išgirdo suburzgiant motociklą ir nusuko akis.

Negalėjo patikėti savo sėkme, matydamas, kaip griausmingai priartėjęs prie parduotuvės Linkolnas Šoras pasistatė motociklą. Net ir motociklininkams nusikaltėliams reikia užkasti, pagalvojo Bilis. Tiesą sakant, jis žinojo, kad Linkas dažnai lankydavosi šioje maisto prekių parduotuvėje, taip pat užsukdavo į kelias kitas netoliese esančias vietas, tad tikėjosi jį sutikti. Bilį jau gerai pažinojo keli gaujos „Velnio ašmenys“ nariai, tačiau dar reikėjo patraukti Linko dėmesį. Bilis, prisidegęs antrą cigaretę pirmosios galu, švystelėjo nuorūką ant žemės, stebėdamas nuo motociklo nulipantį Linką. Pajuto, kaip jį pervėrė įdėmus motociklininko žvilgsnis. Paskui pasigirdo gergždžiantis Linko balsas:

– Tai tu – tas pretendentas, pastaruoju metu vis sėdintis bare?

– Taip, – atsakė Bilis. – Aš... – Bet jo žodžius užgožė garsai, kurių jis negalėjo iškart lengvai atpažinti. Vėjo gūsis, padangų cypsmas, metalo girgždesys ir visu pajėgumu gaudžiantis variklis.

Bilis turėjo vos akimirką sureaguoti. Jį užvaldė instinktai. Akies krašteliu jis pastebėjo, kaip minivenas suknežino vežimėlius, kliudydamas aikštelėje stovėjusį automobilį. Kiti vairuotojai puolė trauktis lekiančiai transporto priemonei iš kelio.

Bilis visu svoriu užgriuvo stambaus baikeriško sudėjimo Linką. Abu parkrito ant žemės. Rėžėsi į betoną. Linko kūnas sušvelnino Bilio kritimą, o odinė striukė apsaugojo, kad, čiuoždami grindiniu, vyrai nenusidirtų odos. Jiems už nugarų minivenas rėžėsi į dar vieną aikštelėje stovėjusį automobilį, šis trenkėsi į du kitus netoliese buvusius automobilius, kol galiausiai sustojo. Variklis vis dar sukosi, priekinės padangos žviogė, trindamosi į asfaltą. Vairuotoja buvo sukniubusi ant vairo. Žili jos plaukai raudonavo nuo kraujo. Kiti tuo metu automobilių stovėjimo aikštelėje buvę klientai nuskubėjo prie miniveno. Bilis atsistojęs ištiesė ranką Linkui, padėdamas jam pakilti ant kojų.

Abu stovėjo tylėdami. Įdėmiai stebėjo, kokią žalą padarė miniveno vairuotoja.

Linkas tarė:

– Ačiū, brolau.

Bilis šyptelėjo.

– Nėra už ką, – atsakė jis ir jau ruošėsi eiti, mat nenorėjo rizikuoti.

– Ei, – šūktelėjo jam Linkas. – Koks tavo vardas, pretendente?

Bilis atsigrėžė.

– Bendžis, – tarė jis, prisistatydamas slapyvardžiu. – Bendžis Stounas.

2 SKYRIUS

Dentonas, Pensilvanija

DABAR

Ant virtuvės stalo Džouzei prieš akis gulėjo daugybė brošiūrų, kuriose buvo reklamuojamos namų apsaugos sistemos. Nuo tos dienos, kai moteris, kurią Džouzė laikė savo motina, apvertė jos gyvenimą aukštyn kojomis, praėjo šeši mėnesiai. Vieną kartą, įsiveržus į Džouzės namus, pasikėsinta į jos gyvenimą ir sveiką protą, taigi ji, mėgindama nuginti nerimą, jau daugybę mėnesių bandė išsirinkti pažangią namų apsaugos sistemą. Dukart buvo išsikvietusi darbuotojus, kad šie įdiegtų sistemas jos namuose, bet, pastebėjusi paslėptą trūkumą ar nežmoniškai didelį papildomą mokestį, paskutinę minutę apsigalvodavo.

Iš krūvos Džouzė ištraukė spalvingą įmonės „Egio namų apsaugos sistemos“ brošiūrą. MŪSŲ SPECIALIZACIJA – NAMŲ APSAUGOS SISTEMOS. DIRBAME ŠĮ DARBĄ DAUGIAU NEI 20 METŲ. Tai – viena iš nedaugelio įmonių, reklaminėje medžiagoje sąžiningai nurodančių kainas. Atvertusi brošiūrą moteris peržiūrėjo siūlomus variantus. Galvojo, kad tikriausiai geriau būtų įsigyti šunį. Didelį. Bet gali būti, kad jos darbo grafikas bus siaubingai įtemptas. Džouzė dirbo detektyve nedideliame Pensilvanijos miestelyje Dentone, todėl namo kartais negrįždavo kelias dienas ar net naktis. Pasitaikydavo, kad parvažiudavo tik nusiprausti po dušu, persirengti ir vėl išskubėdavo į darbą. Jei turėtų šunį, tektų susirasti, kas jį pavedžiotų. Tada nerimautų, ar vedžiotojas išties patikimas. Džouzė atsiduso. Per daug problemų. Taigi, jei norės kada nors vėl saugiai

jaustis savo namuose, turės, sukandusi dantis, už nemenką sumą įsigyti namų apsaugos sistemą. Ranka pakibo virš mažesnės kitos įmonės brošiūros „Samorso apsauga“.

Mintis nutraukė pasigirdęs beldimas į priekines duris, taigi ji nuėjo į prieškambarį jų atidaryti. Pažvelgusi pro durų akutę, pamatė, kad tai leitenantas Nojus Freilis. Atvėrusi duris, nužvelgė jį nuo galvos iki kojų ir tyliai švilptelėjo.

– Na, – tarė Džouzė, – jei būčiau žinojusi, kad taip išsi-puoši...

Nojus vilkėjo puikiai sukirptą pilkos anglies spalvos kostiumą, ryšėjo skoningą dryžuotą geltonos ir pilkos spalvų kaklaraištį, išryškinantį šviesiai rudas jo akis. Kai nusišypsojo Džouzėi, ji pajuto, kaip krūtinėje suplazdėjo širdis.

– Labai juokinga, – mestelėjo Nojus, nueidamas į virtuvę. – Tu nepasiruošusi. Net nepersirengusi.

Džouzė nudelbė akis į džinsus ir išblukusius marškinėlius su Luko Brajan^{*} atvaizdu.

– Užtruksiu tik minutėlę.

– Ar ne visos moterys taip sako, nors paskui ištisą valandą šukuojasi ir darosi makiažą?

Džouzė kilstelėjo antakį.

– Žiūrėk, ką šneki. Eidama vakarieniauti, *neprivalau* ką nors atsivesti.

– Juokauju, – atšovė Nojus.

Apsižvalgė virtuvėje. Tada nuėjo į prieškambarį ir kyštelėjo jo galvą į svetainę. Grįžęs į virtuvę, paklausė:

– Kur visi?

Džouzė neseniai sužinojo apie savo biologinę šeimą – nė nenutuokė, kad buvo nuo jos atskirta vos gimusi. Dar pratinosi Šenon ir Kristianą Peinus vadinti mama ir tėčiu. Atsakydama Nojui, žiūrėjo sau į pirštus.

* Luke Bryan – amerikiečių kantri atlikėjas (čia ir toliau – vert. pastabos).

– Šenon su Triniti išvyko apsipirkti. Paskui važiuos iškart į restoraną. Mano tėtis su broliu keliauja iš Kelouhilio. Taip pat trauks tiesiai į restoraną. Močiutė vėl atsidūrė slaugos namuose „Rockview“, nes atsarginiame miegamajame teko apgyvendinti Šenon, o ponias Kvin šią savaitę prižiūri Harisą.

Nojus, apėjęs aplink stalą, artėjo prie Džouzės, jiedu judėjo vienu ritmu, kol ji galine šlaunų puse pasiekė stalo kraštą. Jis palinko į priekį, prisispaudė prie Džouzės ir uždėjo rankas jai ant klubų, o lūpomis įsisiurbė į jos lūpas.

– Nori pasakyti, kad mes pagaliau iš tiesų vieni? Tikrai visiškai vieni?

Džouzė nusijuokė, rankomis apšivijo jo kaklą ir prisitraukusi pabučiavo. Iš tiesų, baigę tirti Belindos Rouz bylą, juodu nė akimirkos negalėjo pabūti dviese: vis dirbdavo arba jausdavosi pernelyg pavargę. Džouzės gyvenime atsiradus visiškai naujai šeimai, pastarąjį pusmetį jos namus nuolat užplūsdavo svečiai. Tikroji Džouzės motina Šenon gyveno pas ją jau kelias savaites, ji pasikeisdavo vietomis su Lizete, Džouzės močiute, kai turėdavo grįžti namo dirbti. Po užpuolimo Džouzės ranka buvo sugipsuota beveik du mėnesius, taigi ji mielai priėmė jų pagalbą. Kartais ją aplankydavo ir sesuo Triniti, kuri Niujorke dirbo nacionalinės žinių laidos vedėja ir savaitgalius leisdavo su Džouze. Kelis sykius jos namuose taip pat buvo apsistoję tėtis Kristianas bei brolis Patrikas.

Kurį laiką Džouzė gyveno viena, tad iš pradžių jai pasirodė nelengva nuolat būti apsuptai žmonių. Kai pirmą kartą, atidariusi šaldytuvą, pamatė, kad baigėsi pieno ir grietinėlės pakeliai, siaubingai susierzino, taip pat kaip tada, kai pirmą sykį vonioje nerado švarių rankšluosčių, mat Šenon buvo juos išskalbusi. Kruopščiai sudėliotas Džouzės pasaulis, jos namų tvirtovė, apvirto aukštyn kojomis. Tačiau Džouzė priminė sau, kad šeima gerokai svarbesnė už bet kokį namų apyvokos daiktą ar per daugelį metų susiformavusį įprotį. Peinams norėjosi staigiai, vos per kelis mėnesius, atsigriebti

už visus pastaruosius trisdešimt metų, bet Džouzei reikės daugiau laiko.

Taip pat nereikėtų pamiršti ir Mistės Derosi – moters, su kuria prieš mirtį susitikinėjo buvęs Džouzės vyras Rėjus. Rėjui mirus, Mistė pagimdė jo sūnų, ir abi moterys keistai susidraugavo. Mažyliui Harisui dabar jau beveik vieni metai. Mistė liovėsi šokusi striptizą ir įsidarbino merės įkurtame naujajame moterų centre, registravo smurto šeimoje aukas, taigi Džouzei tekdavo pabūti aukle – ir ne kartais, o nuolatos. Dabar visi Džouzės namai pilni Hariso daiktų: virtuvės stalo gale stovi aukšta vaikiška kėdutė, netoliese išdėlioti vaikiški varteliai, buteliukai, žaislų dėžė, svetainėje pastatyta supamoji kėdė. Džouzė nusprendė, kad paprasčiau laikyti kai kuriuos daiktus savo namuose, nei prašyti, kad Mistė kaskart atveždama Harisą viską tampytų pirmyn ir atgal.

Nojus lūpomis artėjo prie Džouzės kaklo. Rankomis sugriebė ją už sėdmenų ir pakėlė, pasodindamas ant stalo. Ji iškart kojomis apsvijė jo liemenį. Staiga atlošė galvą.

– Tavo kostiumas, – sušvokštė.

Užkišęs rankas jai už marškinių, Nojus kilo aukštyn pirštų galiukais iki liemenėlės sagties.

– Kostiumas man nerūpi.

Džouzė jautė tarp jų įsiliepsnojančią karštligišką aistrą ir žinojo, kad, jei jai atsiduos, kelio atgal nebebus. Įtampa kaupėsi taip ilgai, kad atrodė, jog tuoj išsiverš vulkanas. Baigusi tirti Belindos Rouz bylą, po pirmojo jų bučinio Džouzė pasakė jam, kad nenori niekur skubėti, ir Nojus šį jos norą gerbė. Džouzei nesisekė su vyrais, taigi nenorėjo, jog Nojus taptų dar viena siaubingo jos auklėjimo ir skaudžių asmeninių išgyvenimų auka. Troško, kad viskas būtų taip, kaip reikia. O gal tiesiog bijojo...

– Nejau nori, kad mūsų pirmas kartas būtų toks? – paklausė ji. – Ant virtuvės stalo?

Nojus bemat pakėlė Džouzę nuo stalo, tarytum ji būtų visiškai besvorė.

– Tada lipkime į viršų.

Džouzė jau žiojosi, norėdama prieštarauti, bet jautė, kaip jos kūnas tarytum ištirpo jo glėbyje, kiekvienas kūno centimetras tiesiog degė troškimu sužinoti, kas po jo kostiumu.

Tačiau vos pasiekus apatinius laiptus, iš Nojaus striukės kišenės staiga pasigirdo dusli ritminga mobiliojo melodija. Pas-kui kažkur kitame namo gale suskambo ir jos telefonas.

Abiejų kūnai sustingo. Pirmoji bučinį nutraukė Džouzė, ji pasuko galvą į tą pusę, iš kurios pasigirdo garsas. Telefoną paliko svetainėje. Nė vienas iš jų garsiai to nepasakė, bet abu suprato, kad buvo tik vienintelė priežastis, dėl kurios jų telefonai galėjo suskambėti beveik vienu metu. Darbo reikalai, ir greičiausiai kas nors rimto. Nors didžiąją dalį maždaug keturiasdešimties kvadratinų kilometrų Dentono teritorijos sudarė laukinė centrinės Pensilvanijos kalnų gamta, gyventojų čia buvo pakankamai, kad daugiau nei penkiasdešimčiai policijos skyriaus darbuotojų kasmet užtektų darbo, nagrinėjant apie pustuzinį žmogžudysčių bei kitų nusikaltimų. Pastaraisiais metais nedidelį miestelį sudrebino išties šokiruojančios bylos, jos patraukė visos šalies dėmesį. Tie įvykiai Džouzę ir Nojų stipriai sukrėtė. Džouzė žinojo, kad jis, kaip ir ji, vis labiau nerimavo. Jei abiem skambinama ne darbo dieną, tikriausiai reikalas labai svarbus.

Džouzė lėtai nukėlė kojas Nojui nuo liemens, jis nuleido ją ant grindų. Nojaus telefonui nustojus skambėti, vėl suskambo Džouzės mobilusis. Ji pasitaisė savo drabužius ir nuėjo į svetainę atsiliepti. Dentono policijos skyriaus viršininkas Bobas Čitvudas iškart ėjo prie reikalo:

– Kvin, noriu, kad jūs abu su Freiliu atvažiuotumėte į įvykio vietą. Įvykdyta žmogžudystė.

– Viršininke, – tarė Džouzė, – mes ruošėmės išvykti... Aš...

– Žinau. Man tai nerūpi. Tuoj pat neškit savo subines į įvykio vietą.

Jis paskubomis padiktavo adresą – Džouzei jis pasirodė žinomas.

Čitvudas kalbėjo taip garsiai, kad jį iš kito kambario galo išgirdo tarpduryje stovintis Nojus suglamžytu kostiumu. Šis, kilstelėjęs vieną antakį, sužiopčiojo: „Grečėn?“

Grečėn Palmer – kita Dentono policijos skyriaus detektyvė.

Džouzė tarė:

– Šiandien budi detektyvė Palmer. Ji gali tuo pasirūpinti.

Čitvudas suirzęs piktai iškvėpė.

– Žinau, kas budi, Kvin. Bet su detektyve Palmer negaliu susisiekti.

– Ar bandėte skambinti jos...

Viršininkas pradėjo šaukti:

– Po velnių, Kvin, neturiu laiko atsakinėti į dvidešimt jūsų klausimų. Yra lavonas, įvykio vieta, bet nė vieno detektyvo. Kuris nors iš jūsų pagaliau atvažiuokite čia.

Jis vėl paskubomis iškošė adresą. Tik tada Džouzė suprato, kodėl jai pasirodė, tarsi jį žinotų.

Tai Grečėn namų adresas.

3 SKYRIUS

– Lėčiau, – tarė Nojus.

Džouzė, žvilgtelėjusi į jį, pastebėjo, kad rankomis jis tvirtai laikosi už jos automobilio „Ford Escape“ rankenos. Pro langą vos matėsi praskriejantys Dentono miesto vaizdai.

– Grečėn namuose įvykdyta žmogžudystė, – priminė Džouzė.

– Žinome, kad tai padarė ne Grečėn, nes į įvykį sureagavę pareigūnai būtų apie tai pranešę, – atsakė Nojus.

Džouzė šiek tiek sulėtino greitį.

– Parašyk jai žinutę.

– Jau parašiau, – tarė Nojus. – Ir, kol persirengei, bandžiau jai prisiskambinti. Skambučiai iškart nukreipiami į balso paštą. Į žinutes neatsako. Tačiau, paskambinus į skyrių, dispečerė man sakė, kad Grečėn matyta ten likus maždaug valandai iki tos akimirkos, kai rastas lavonas. Net nežinome, ar, įvykus nelaimėi, ji buvo namuose.

– Bet taip pat nežinome, ar jos ten nebuvo. Per valandą tikrai būtų suspėjusi grįžti namo.

– Dirbdama?

– Galbūt. Nežinau. Nepakanka informacijos.

Ją apėmė nelaimės nuojauta. Grečėn nebūdinga šitaip pradingti, neatsiliepti į skambučius ir neatsakyti į žinutes – ypač viduryje pamainos. Džouzė vėl stipriau paspaudė greičio pedałą.

– Dispečerei nepavyko su ja susisiekti? – paklausė.

– Ne, – atsakė Nojus. – Dabar tikrinamas Grečen MDT signalas, bandoma surasti jos automobilį.

Grečen paprastai vairuodavo skyriaus išduotą automobilį „Chevrolet Cruze“, kuriame įrengtas MDT arba mobilusis duomenų terminalas: tai – mobilusis kompiuterinis įrenginys, kuriuo Grečen galėdavo susisiekti su skyriaus dispečere, o dispečerė matydavo, kur yra jos transporto priemonė.

– Noriu, kad praneštumėte man iškart, kai tik ją rasite, – tarė Džouzė.

Nojus nieko neatsakė, tik linktelėjo galvą. Žvilgtelėjusi į jį, Džouzė pamatė, kaip, stebint pro langą praskriejančius vaizdus, įsitempė jo žandikaulis. Grečen gyveno viename iš tylių vidurinės klasės Dentono rajonų esančiame nuosavame dviaukščiame „Craftsman“ stiliaus raudonų plytų name. Aplink plytėjo apie pusės hektaro sklypas, matėsi ilgas ir tiesus nuo gatvės iki namo vedantis kelias, kuriuo iš vienos pusės galima pasiekti galiniame kieme įrengtą garažą. Toje pusėje nutiesta aukšta balta tvora, sauganti nuo kaimynų akių. Kitoje pusėje vaizdą kaimynams užstojo aukšti visžaliai krūmai. Bet kurią kitą dieną šis namas būtų atrodęs mielai ir svetinagai, tačiau šiandien jis buvo apsuptas policijos ir greitosios pagalbos automobilių. Džouzė su Nojumi, pasistatę automobilį kitoje gatvės pusėje, prisiartinę prie įėjimo į kiemą, pamažu aplenkdami priešais jį stovintį greitosios pagalbos automobilį. Pamatę nusikaltimo vietas juostą, negalėjo prie namo priėti nė žingsniu arčiau. Aptvertą teritoriją saugojo vienas iš Dentono patrulių. Jis rankose laikė segtuvą su gnybtuku.

– Hameli, – kreipėsi Džouzė.

– Viršininke, – atsakė jis.

Džouzė, pirštais ritmingai barbendama į šlaunį, šyptelėjo įtemptomis lūpomis.

– Dabar tiesiog detektyvė Kvin, pameni?

Dvejus metus Džouzė ėjo laikinosios Dentono policijos viršininkės pareigas, bet merei pareikalavus viršininku paskirti